

○ คำพิพากษา
(ฟ้องตรง)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๓๗/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ๗๖. ๓๗/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นางสาวชฎาพร สีสัย ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมสรรพากร ที่ ๑
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมฟ้องว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่ง
นักตรวจสอบภาษี ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ ปัจจุบัน คือ สำนักงานสรรพากรพื้นที่
กรุงเทพมหานคร ๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.๑๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่
๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดี
ถูกกล่าวหาว่าร่วมกับบุคคลภายนอกขอคืนภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา คณะกรรมการ
สอบสวนวินัยมีความเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่น
กระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๙๕
และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ
และส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมสรรพากร พิจารณา อ.ก.พ. กรมสรรพากร เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำ
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการตามความเห็นคณะกรรมการ
สอบสวนวินัย ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งไล่ออกจากราชการ ตามคำสั่งกรมสรรพากร

/ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖...

ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดี ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๐๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า การที่นายกนกพล ปฏิมาวดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น ขอให้ผู้ฟ้องคดี นำรายชื่อของตนเองและบุคคลภายในครอบครัว รวมทั้งเพื่อนร่วมงานไปให้นายกนกพล เพื่อนำไปรวม เป็นผู้ถือหุ้นบริษัท โดยมีได้มีการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่กล้าสอบถาม เนื่องจากเห็นว่านายกนกพลเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้ฟ้องคดีไม่ทราบขั้นตอนทางกฎหมายว่า การเข้าไปถือหุ้นของบริษัทใดบริษัทหนึ่งมีขั้นตอนอะไรบ้าง และมีสิทธิประโยชน์อย่างไร ผู้ฟ้องคดี จึงนำรายชื่อดังกล่าวไปให้นายกนกพล โดยเชื่อสุจริตว่าการนำรายชื่อบุคคลไปเป็นผู้ถือหุ้นบริษัท สามารถกระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีเชื่อว่านายกนกพลมีประสบการณ์ในการทำงานและมีความรู้ความสามารถจะไม่นำรายชื่อดังกล่าวไปกระทำการทุจริต นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีขอยืนยันว่าไม่ได้เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ของตนเอง และของบุคคลอื่นทางอินเทอร์เน็ต เนื่องจากนายกนกพลจะเป็นผู้ดำเนินการยื่นแบบ แสดงรายการภาษีให้ การที่ผู้ฟ้องคดีตอบข้อซักถามระหว่างขั้นตอนการสอบสวนว่าเป็นผู้ยื่นแบบ แสดงรายการภาษีเอง เกิดขึ้นจากการหลงลืมและการที่กรมสรรพากรตรวจสอบว่าการยื่นแบบ แสดงรายการภาษีของผู้ฟ้องคดีเป็นการยื่นแบบแสดงรายการภาษีที่สำนักงานสรรพากร ที่สาขาบางกอกใหญ่ ผู้ฟ้องคดีขอยืนยันว่าไม่เคยไปที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่เลย และการดำเนินการสอบวินัยผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นเวลา ล่าช้ากว่า ๘ ปี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน และประโยชน์อื่นใด ในชีวิตของการรับราชการ และไม่ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาส ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ถือเป็นการจงใจกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ได้รับโทษ และผู้ฟ้องคดีไม่เคยรู้จักกับนายกนกพล และนายสุวัฒน์ จารุมณีโรจน์ มาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการที่กรมสรรพากร อีกทั้งการลงโทษ ไล่ออกจากราชการเป็นการใช้ดุลพินิจไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดี ที่นำรายชื่อนี้ไปเป็นผู้ถือหุ้นเป็นเรื่องที่กระทำในฐานะประชาชน มิได้ใช้ตำแหน่ง หน้าข้าราชการ และไม่ได้มีเจตนาทุจริตและหวังผลประโยชน์ใด ดังนั้น หากจะลงโทษทางวินัย กับผู้ฟ้องคดีก็สมควรลงโทษในฐานะประชาชน ซึ่งไม่ใช่การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากนี้ การดำเนินการสอบวินัยผู้ฟ้องคดีมิได้มีการแสวงหาและรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความประพฤติ หน้าที่การงานของผู้ฟ้องคดีตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ พ.ศ. ๒๕๔๐ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา

/ซึ่งผู้ฟ้องคดี...

ซึ่งผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตมาโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้กระทำความผิด และไม่ได้มีส่วนสมรู้ร่วมคิดในการขอคืนภาษีโดยมิชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว คำสั่งไล่ออกจากราชการและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เรื่องนี้สืบเนื่องจากคณะผู้ตรวจราชการ ๒ ได้สืบสวนข้อเท็จจริงจากการที่สำนักบริหารการเสียหายทางอิเล็กทรอนิกส์ กรมสรรพากร ได้รายงานความผิดปกติของบุคคลที่ยื่นแบบแสดงรายการผู้เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับปีภาษี ๒๕๕๖ เพื่อขอคืนภาษีเงินได้จากเครดิตเงินปันผล ซึ่งได้รับจากบริษัท สุขติศา จำกัด ทางอินเทอร์เน็ต จำนวน ๑๓ ราย ซึ่งมีเจ้าหน้าที่สรรพากรที่ปรากฏชื่อการยื่นแบบแสดงรายการจำนวน ๕ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชนรงค์ และนางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร แต่ข้าราชการที่มีส่วนรู้เห็นและเกี่ยวข้องด้วย มีจำนวน ๓ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายกนกพล ปฎิมาวดี และนายสุวัฒน์ จารุมณีโรจน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า มีมูลที่ควรกล่าวหาว่า บุคคลดังกล่าวกระทำความผิดวินัย จึงออกคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.๑๘๔/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ เพื่อสอบสวน นายสุวัฒน์ (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑) ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสรรพากร ๘ ว. สำนักงานสรรพากรพื้นที่ชัยนาท นายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี ๖ ว. สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ และผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบภาษี ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในเรื่องร่วมกับบุคคลภายนอกยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ตามมาตรา ๕๙ แห่งประมวลรัษฎากร (ภ.ง.ด. ๒) ของบริษัทฯ นำส่งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย จากการจ่ายเงินปันผลในเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ โดยมีได้มีการจ่ายเงินปันผลจริง โดยนำชื่อบุคคลที่มีได้ถือหุ้นของบริษัทฯ มาเป็นผู้รับเงินปันผล ในแบบ ภ.ง.ด. ๒ จำนวน ๑๓ ราย และยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๙๐) ปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เนื่องจากได้รับเครดิตภาษีจากเงินปันผล จึงเป็นการขอคืนภาษีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมาประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ส่วนผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวน ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบ

/ข้อกล่าวหา...

ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ตามข้อ ๑๔ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุน ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ โดยมีข้อกล่าวหา ดังนี้ ข้อกล่าวหาที่ (๑) กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการทําผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อกล่าวหาที่ (๒) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ได้แก่ (๑) ผู้ฟ้องคดีได้รวบรวมรายชื่อญาติและเพื่อนๆ ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นภูมิลำเนาของตนเอง คือ นายชั้น สีสัย (บิดา) นายกิตติศักดิ์ สีสัย (น้องชาย) นายประหยัด อยู่คง นางสาวจิราพร จันทรวงศ์ นางสาวพัชรี ม่วงทอง นางสาวอุมาพร นกเพชร และรวบรวมเอกสารของเพื่อนร่วมงานของตนเอง ให้นายกนกพลฯ โดยตนรู้อยู่แล้วว่า นายกนกพลฯ จะนำไปเป็นผู้ถือหุ้นและรับเงินปันผลของบริษัทฯ และได้จัดพิมพ์ข้อมูลของนายชั้น (บิดา) และนายกิตติศักดิ์ (น้องชาย) ว่าเป็นผู้มีรายได้จากเงินปันผล ซึ่งได้รับจากบริษัทฯ พร้อมทั้งยื่นแบบ ภ.ง.ด. ๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ และขอคืนเงินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเครดิตเงินปันผลทางอินเทอร์เน็ตของนายชั้น และนายกิตติศักดิ์ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ อันเป็นที่จ โดยตนรู้อยู่แล้วว่า นายชั้น และนายกิตติศักดิ์ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินปันผล และนำเงินปันผลไปเครดิตภาษี โดยมีได้มีการรับเงินปันผลจริง เนื่องจากมิได้เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับเงินเครดิตภาษีคืน เป็นเงินจำนวน ๑๖๘,๑๔๒.๘๖ บาท และจำนวน ๑๖๘,๑๔๒.๘๖ บาท ตามลำดับ อันเป็นการฉ้อโกงภาษีเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และ (๒) ได้พิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ว่ามีรายได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียว ซึ่งได้รับจากบริษัทฯ ทั้งที่ตนเองยังมีรายได้ประเภทเงินเดือนด้วย พร้อมกับยื่นแบบ ภ.ง.ด. ๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ และขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเครดิตเงินปันผลทางอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ อันเป็นที่จ ซึ่งตนรู้อยู่แล้วว่า ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินปันผลและจากข้อเท็จจริงมิได้มีการรับเงินปันผลจริง เนื่องจากมิได้เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาให้ตนเองได้รับเครดิตภาษีคืน เป็นเงินจำนวน ๑๔๗,๐๐๐ บาท โดยไม่มีสิทธิและเป็นการอาศัยช่องว่างของกฎหมายแสวงหาผลประโยชน์ที่มิควรได้โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนแสวงได้หาข้อเท็จจริงปรากฏ ดังนี้ ๑.บริษัท สุขทิสฯ จำกัด ประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้าง โดยมีนายสุพจน์ ทิศาปราโมทย์กุล เป็นกรรมการผู้จัดการ ประกอบกิจการรับเหมาก่อสร้าง มีกำไรสะสม ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๘,๗๓๑,๔๐๖.๑๓ บาท มีนายจรรุวัตร ชีววัฒนรัตน์ เป็นผู้รับทำบัญชี

๒. บริษัทยื่นแบบ...

๒. บริษัทยื่นแบบยื่นรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย (ภ.ง.ด.๒) เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๗ ที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ซึ่งขณะนั้นผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ดำรงตำแหน่งสรรพากรอำเภอ ระบุจ่ายเงินปันผลเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๕ ล้านบาท ให้แก่ผู้ถือหุ้น จำนวน ๑๕ ราย นำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่าย จำนวน ๕ แสนบาท

๓. กรรมการผู้จัดการให้การยอมรับว่าเงินภาษีที่นำส่งเป็นเงินของตนเอง โดยผู้ทำบัญชีแจ้งว่า ภาษีที่นำส่งจะขอคืนได้ในภายหลังในจำนวนเท่าเดิมหรือน้อยกว่า และจะนำมาคืนให้ทั้งหมด เหตุผลที่กระทำการดังกล่าวก็เนื่องจากการลดยอดกำไรสะสมที่ไม่ได้มีตัวเงินอยู่จริง

๔. รายชื่อผู้รับเงินปันผลที่แสดงไว้ในแบบ ภ.ง.ด.๒ จำนวน ๑๕ ราย เป็นชื่อผู้ถือหุ้น ตามที่บริษัทฯ แจ้งไว้ที่กระทรวงพาณิชย์เพียง ๒ ราย เป็นชื่อหลานของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ จำนวน ๑ ราย ส่วนรายชื่อที่เหลือ ๑๒ ราย ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ให้การรับว่ารวบรวม รายชื่อจากเพื่อนข้าราชการในสังกัดสำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ จำนวน ๕ ราย จากญาติและคนรู้จัก จำนวน ๗ ราย แล้วมอบรายชื่อให้กับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ปรากฏตามรายชื่อ และจำนวนเงินปันผล ดังนี้ (๑) นายชัยรัตน์ ศุภเนตร รับเงินปันผล ๓๐,๐๐๐ บาท (ผู้ถือหุ้น) (๒) นายสุพจน์ ทิศาปราโมทย์กุล รับเงินปันผล ๓๐,๐๐๐ (ผู้ถือหุ้น) (๓) ผู้ฟ้องคดี รับเงินปันผล ๓๕๐,๐๐๐ บาท (ข้าราชการ) (๔) นางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว รับเงินปันผล ๓๖๐,๐๐๐ บาท (ข้าราชการ) (๕) นางบังอร มณฑา รับเงินปันผล ๓๕๐,๐๐๐ บาท (ข้าราชการ) (๖) นางสาวทิพย์ ธชนรงค์ รับเงินปันผล ๓๕๐,๐๐๐ บาท (ข้าราชการ) (๗) นางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร รับเงินปันผล ๓๕๐,๐๐๐ บาท (ข้าราชการ) (๘) นายกิตติศักดิ์ สีสัย รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (น้องชาย ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) (๙) นายประหยัด อยู่คง รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (บุคคลภายนอก) (๑๐) นางสาวสิโรรัตน์ แก้วช่วย รับเงินปันผล ๓๙๐,๐๐๐ บาท (บุคคลภายนอก) (๑๑) นางสาวอุมาพร นกเพชร รับเงินปันผล ๓๙๐,๐๐๐บาท (บุคคลภายนอก) (๑๒) นายชั้น สีสัย รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (บิดาผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) (๑๓) นางสาวจิราพร จันทร รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (บุคคลภายนอก) (๑๔) นางสาวพัชรี ม่วงทอง รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (บุคคลภายนอก) (๑๕) นางสาวกอบพร จารุมณีโรจน์ รับเงินปันผล ๔๐๐,๐๐๐ บาท (หลานผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑)

๕. ผู้มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นในลำดับที่ (๔) ให้การว่า มีเงินได้จากเงินเดือนประเภทเดียว ได้มอบเอกสารให้ผู้ถูกกล่าวหาว่าที่ ๒ ไปยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ทางอินเทอร์เน็ต ต่อมา ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ แจ้งให้ทราบว่าได้นำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น แต่ไม่ทราบว่า เป็นของบริษัทใด ส่วนผู้มีรายชื่อในลำดับที่ (๕) ถึง (๗) ให้การว่า มีเงินได้จากเงินเดือนประเภทเดียว ได้มอบเอกสารให้ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ไปยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ทางอินเทอร์เน็ต

/๖. ผู้ถูกกล่าวหา...

๖. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ให้การในชั้นสืบสวนว่า ทราบจากผู้ทำบัญชีว่า กรรมการผู้จัดการจะขายกิจการ แต่ผู้จะซื้อบางรายมีปัญหา เช่น มีชื่อติด NPL จึงขอให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ช่วยหาชื่อผู้ถือหุ้นให้ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ จึงขอชื่อผู้ฟ้องคดีและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในทีมกำกับดูแลผู้เสียหายที่เหมือนกัน โดยแจ้งว่าจะยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ให้ และให้ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) รวบรวมรายชื่อเพื่อนและญาติที่อยู่จังหวัดเพชรบุรีจากนั้นจึงส่งรายชื่อให้ผู้ทำบัญชี ส่วนในชั้นสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ให้การว่า ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ในทีมกำกับดูแลแล้วว่า จะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นเพราะเห็นว่าไม่มีข้อห้ามข้าราชการถือหุ้น รวมถึงแจ้งบุคคลภายนอกที่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) หาชื่อมาว่าจะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น ซึ่งเป็นเรื่องปกติในการจดทะเบียนบริษัท ดังนั้น เพียงแค่พยานบุคคลเหล่านั้นรับทราบและยินยอมให้นำชื่อไปถือหุ้นก็รับฟังได้แล้ว เห็นได้จากพยานได้มอบเอกสารการหักภาษี ณ ที่จ่ายให้ยื่นแบบฯ ทางอินเทอร์เน็ต แต่พยานอาจกลัวความเสียหายหรือในการสอบสวนมีการถามนำพยานจึงให้การว่าไม่เคยได้รับแจ้งว่าจะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น และกรรมการสอบสวนไม่ยอมมอบค่าให้การของพยานให้กับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ เพื่อจะได้ชี้แจงกับพยานว่า เพียงให้การว่า จำไม่ได้ว่าได้รับแจ้งเรื่องนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น ก็เป็นผลเสียหายแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ อย่างร้ายแรงแล้ว

๗. ผู้ทำบัญชีให้การกรณีมีชื่อผู้รับเงินปันผลที่ไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นตามที่บริษัทฯ แจ้งไว้ต่อกระทรวงพาณิชย์นั้น เนื่องจากกรรมการผู้จัดการต้องการขายกิจการในราคา ๕ ล้านบาท ผู้ทำบัญชีจึงติดต่อผู้ร่วมลงทุน ได้แก่ นายวิชัย จิระเถกิงไกร เพื่อนของตนและของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ นายสุพรชัย จารุมณีโรจน์ พี่ชายของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และนายสุเชาว์ สุทธิรัตน โดยมีการจ่ายเงินมัดจำบางส่วนให้ไว้กับผู้ทำบัญชี แต่เนื่องจากผู้ร่วมลงทุนบางคนมีเหตุผลส่วนตัว เช่น มีหนี้เสียกับธนาคาร และผู้ทำบัญชีเชื่อว่าเมื่อมีการจ่ายเงินมัดจำไว้กับตนตามที่กรรมการผู้จัดการมอบหมายให้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าว ผู้ลงทุนใหม่ย่อมมีอำนาจในการดำเนินกิจการของบริษัทฯ จึงได้นำรายชื่อบุคคลที่ได้รับจากผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ มาเป็นรายชื่อผู้ถือหุ้นตามที่ผู้ลงทุนใหม่ต้องการ โดยยังมีได้แจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้นต่อกระทรวงพาณิชย์ แต่ได้เปลี่ยนแปลงในสมุดทะเบียนผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ แล้ว ต่อมากรรมการผู้จัดการขอให้ชะลอการขายกิจการและคืนเงินมัดจำ ส่วนแบบ ภ.ง.ด.๒ ให้แสดงการจ่ายเงินปันผลให้แก่ผู้ถือหุ้นตามสมุดทะเบียนในปัจจุบัน

๘. กรรมการผู้จัดการให้การว่า ไม่เคยบอกผู้ทำบัญชีว่าจะขายกิจการแต่ต้องการปิดกิจการเนื่องจากสุขภาพไม่ดี อย่างไรก็ตามผู้ทำบัญชีเคยสอบถามเรื่องการขายกิจการ แต่คิดว่าเป็นการพูดเล่น

๙. ชื่อผู้รับเงินปันผลตามแบบ ภ.ง.ด.๒ จำนวน ๘ ราย มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด และยังไม่มีเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร ไม่สามารถขอเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร ในกรุงเทพมหานครได้ แต่ปรากฏว่า มีการออกให้ที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่

โดยระบุ...

โดยระบุที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นบ้านที่ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน จำนวน ๑ ราย บ้านที่ถูกกล่าวหาที่ ๑ พักอาศัยอยู่จริง จำนวน ๓ ราย และห้องพักในอาคารชุดของนายวิชัย ผู้ร่วมชื่อกิจการ จำนวน ๔ ราย ซึ่งการออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรดังกล่าว นายณรงค์ศักดิ์ คงมีสุข เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้การว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นผู้นำสำเนาทะเบียนราษฎรที่พิมพ์จากระบบ Online กับกระทรวงมหาดไทยมามอบให้เป็นหลักฐาน นายณรงค์ศักดิ์ เข้าใจว่าเป็นรายที่ถูกกล่าวหาที่ ๑ ไปสำรวจฐานภาษีจึงได้ออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร และจดให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ไป แต่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้การว่า การยื่นแบบ ภ.ง.ด.๒ ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไม่ต้องใช้เลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร จึงไม่มีความจำเป็นต้องขอเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ได้มอบหมายให้นายณรงค์ศักดิ์ มีหน้าที่ในการออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร จึงได้ให้ password ของตนเพื่อเข้าระบบ Pintip ที่ใช้ในการออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรให้นายณรงค์ศักดิ์ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ และตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ กรมสรรพากรยกเลิกการออกบัตรประจำตัวผู้เสียภาษีอากร แต่ให้กำหนดเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรให้กับผู้ที่ยังไม่เคยมีเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ และแบบ ภ.ง.ด. ๙๑ และในระหว่างเดือนมกราคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๔๗ ได้ตรวจสอบและมอบสำเนาทะเบียนราษฎรให้นายณรงค์ศักดิ์ฯ เพื่อกำหนดเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรประมาณ ๔๐๐ ถึง ๕๐๐ ราย ส่วนรายที่มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดเพชรบุรี แต่มาออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากรที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ คิดว่าบุคคลเหล่านี้จะนำบัตรประจำตัวประชาชนมาโดยเจ้าตัวไม่จำเป็นต้องมาเอง และไม่ทราบว่ามีกรนำบ้านเลขที่ที่ตนพักอาศัยไปออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร และขอคืนภาษีโดยมิชอบ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มิได้นำสำเนาทะเบียนราษฎรมาออกเลขประจำตัวผู้เสียภาษีอากร แต่ผู้ทำบัญชีให้พนักงานมาติดต่อแต่จะมาเมื่อใดไม่ทราบเพราะไม่ได้ติดต่อกับตน

๑๐. กรณีผู้กรอกรายการในแบบ ภ.ง.ด.๒ ผู้ทำบัญชีให้การในชั้นสืบสวนข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ เป็นผู้เขียน แต่ในชั้นสอบสวนให้การว่าให้พนักงานของตนเขียน และให้การเพิ่มเติมในภายหลังว่าเป็นผู้เขียนเอง แต่นายณรงค์ศักดิ์ฯ เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๔ และนางสาวศิริง เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๕ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้การว่า เมื่อได้ดูสำเนาแบบ ภ.ง.ด.๒ แล้ว เข้าใจว่าลายมือในแบบ ภ.ง.ด.๒ ฉบับดังกล่าวเป็นลายมือของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ทั้งนี้ นางสาวศิริงได้มอบเอกสารที่มีลายมือการส่งงานของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้ไว้เป็นหลักฐานด้วย แต่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ปฏิเสธว่ามีได้เขียนแบบ ภ.ง.ด.๒ เพราะไม่รู้จักบริษัทฯ และผู้ถือหุ้น

/ต่อมา...

ต่อมา มีการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ทางอินเทอร์เน็ต ตามรายชื่อในแบบ ภ.ง.ด.๒ จำนวน ๑๓ ราย (ยกเว้น ๒ ราย ที่มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นตามทะเบียนพาณิชย์) ระบุที่อยู่ตามที่แสดงไว้ในแบบ ภ.ง.ด.๒ ขอคืนภาษี จากการเครดิตเงินปันผลเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๒,๐๐๘,๙๕๘.๙๗ บาท โดยมีคำให้การเกี่ยวกับการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ดังกล่าว ดังนี้

(๑) ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้การว่า สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ให้บริการยื่นแบบทางอินเทอร์เน็ตประมาณ ๔,๐๐๐ ราย ตามเป้าหมายที่ได้รับมา ผู้ทำบัญชีได้ฝากยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ และแบบ ภ.ง.ด.๕๑ ประมาณ ๕๐ แบบ จึงรับไว้ แต่ไม่ทราบว่า จะมีรายที่มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ หรือไม่

(๒) ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ให้การรับว่าเป็นผู้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ และแบบ ภ.ง.ด.๕๑ ทางอินเทอร์เน็ตที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ ให้กับผู้มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ จำนวน ๗ ราย โดยผู้ทำบัญชีขอให้ช่วยยื่นแบบฯ ทั้ง ๗ รายดังกล่าวให้ และเชื่อตามที่ผู้ทำบัญชีบอกว่า ได้แจ้งเปลี่ยนแปลงผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ ตามกฎหมายแล้ว จึงเห็นว่า ผู้ถือหุ้นย่อมมีสิทธิได้รับเงินปันผล ประกอบกับช่วยยื่นแบบฯ ทางอินเทอร์เน็ตให้กับบุคคลทั่วไป อยู่แล้ว จึงได้ยื่นแบบฯ ให้ โดยได้แจ้งให้ทราบว่าตนเกี่ยวข้องกับเฉพาะการหารายชื่อบุคคลมาเป็นผู้ถือหุ้นเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องในเรื่องการขอคืนภาษี ส่วนการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ผู้ทำบัญชีเป็นผู้ยื่น และกรณินำเงินปันผลไปเครดิตภาษีโดยที่มีได้ มีการรับเงินปันผลจริงและขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผลนั้น ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ชี้แจงว่า เมื่อมีรายชื่อเป็นผู้ถือหุ้นแทน ย่อมมีสิทธิได้รับเงินปันผล แต่เงินปันผลไม่ได้ตกเป็นสิทธิของผู้ถือหุ้นแทน แต่เป็นสิทธิของตัวการ (เจ้าของบริษัทฯ หรือผู้ทำบัญชีซึ่งดำเนินการธุรกรรมในครั้งนั้น) โดยอาจจ่ายเป็นเงินสด เช็ค ตัวเงิน หรือทำสัญญากู้เงินก็ได้โดยไม่ต้องส่งมอบให้ผู้ถือหุ้นก็ถือว่า สมบูรณ์ตามกฎหมาย เมื่อได้หักภาษี ณ ที่จ่าย และนำส่งแล้ว ผู้มีรายชื่อถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ย่อมมีสิทธิขอคืนภาษีได้ตามกฎหมาย การดำเนินการดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตามกฎหมาย

(๓) ผู้ทำบัญชีให้การว่า ได้ให้พนักงานของตนกรอกแบบ ภ.ง.ด.๕๐ โดยให้ใช้ที่อยู่ของนายวิชัย เพื่อนของตนและของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ แต่พนักงานกรอกรายการของบุคคลบางคนผิดเป็นบ้านเลขที่ของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน ส่วนการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ นั้น บางส่วนยื่นที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ บางส่วนยื่นที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ โดยได้ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ยื่นให้เมื่อพบกันโดยบังเอิญที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗

(๔) ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ให้การว่า ได้มอบหลักฐานการหักภาษี ณ ที่จ่ายของตนและของเพื่อนร่วมงานที่รวบรวมมาให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ ไปทั้งหมด

/(๕) ผู้มีรายชื่อ...

(๕) ผู้มีรายชื่อรับเงินปันผลในแบบ ภ.ง.ด.๒ และยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ขอคืนภาษีต่างไม่ทราบเรื่องการรับเงินปันผลและการขอคืนภาษี ต่อมาผู้มีรายชื่อรับเงินปันผล รายงานสาวกอบพร ได้รับอนุมัติคืนภาษีจำนวน ๑๖๒,๑๔๒.๘๖ บาท แต่ได้นำมาส่งคืนในภายหลัง ส่วนรายอื่นๆ ยังไม่ได้อนุมัติคืนเพราะตรวจพบความผิดปกติเสียก่อนจึงถูกระงับไว้

ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นในการประชุมพิจารณา เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่า ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) เป็นผู้รวบรวมรายชื่อญาติและเพื่อนฯ ให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ โดยรู้อยู่แล้วว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ จะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นและรับเงินปันผลของบริษัทฯ และได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ปีภาษี ๒๕๔๖ ของนายชั้น และนายกิตติศักดิ์ ทางอินเทอร์เน็ตเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ระบุว่ามีการนำเงินปันผลของบริษัทฯ อันเป็นความเท็จ โดยรู้อยู่แล้วว่าบุคคลทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินปันผลและเครดิตภาษี การที่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) อ้างว่าการนำชื่อไปถือหุ้นไม่มีความผิดนั้นเป็นข้ออ้างที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ เพราะปกติผู้ถือหุ้นจะต้องทราบว่าถือหุ้นของบริษัทใดประกอบกิจการใด ถูถือหุ้นจำนวนเท่าใด แต่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ให้การว่า ไม่ทราบชื่อบริษัท ที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ นำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นรวมถึงบุคคลที่รวบรวมให้ด้วย สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของตนเองทางอินเทอร์เน็ต โดยระบุว่าไม่มีเงินได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียว และได้ขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผล แม้ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) อ้างว่ามีได้เป็นผู้ยื่นแบบฯ เอง แต่จากคำให้การพยานที่เห็นผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) กำลังยื่นแบบฯ ทางอินเทอร์เน็ตจึงฝากผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ให้ยื่นแบบฯ ให้และจากการตรวจสอบหลักฐานการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ในการยื่นแบบฯ รวมถึงคำให้การของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ว่าได้รับคำแนะนำจากผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ให้นำเงินปันผลที่ตนไม่ทราบชื่อนิติบุคคลผู้จ่ายเงินปันผลและตนไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้น มายื่นขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทางระบบอินเทอร์เน็ต การกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) จึงฟังไม่ขึ้น การกระทำจึงเป็นการเจตนาให้ความช่วยเหลือผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ นำชื่อตนเองและบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษี และเป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับเครดิตภาษีคืน อันเป็นการฉ้อโกงภาษีเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้รายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) พร้อมส่งสำนวนการสอบสวนเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึก ลับ ที่ กค ๐๗๑๔.๑/พิเศษ ๓๔ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามคณะกรรมการสอบสวน

/จึงได้เสนอ...

จึงได้เสนอเรื่องให้ อ.ก.พ.กรมสรรพากรเพื่อพิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ วันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งที่ประชุมได้มีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ออกคำสั่งกรมสรรพากรที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ดังนั้น กระบวนการพิจารณาใช้อำนาจและการสอบสวนเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นไปโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ทั้งคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไปโดยเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดแล้ว

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของนายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) การที่นายกนกพลได้ขอให้ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) นำรายชื่อของตนเอง ญาติ และเพื่อนร่วมงาน เพื่อนำไปเป็นผู้ถือหุ้นบริษัทฯ โดยไม่ทราบถึงรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทดังกล่าวว่า ประกอบกิจการใด มีใครเป็นผู้ร่วมจัดตั้งมีรายชื่อเป็นผู้ถือหุ้นจริงหรือไม่ มีการจ่ายเงินปันผลหรือไม่ ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) เห็นว่า สามารถทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานของคณะกรรมการสอบสวน ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) เป็นผู้รวบรวมรายชื่อญาติ และเพื่อนๆ ให้แก่ นายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) โดยรู้อยู่แล้วว่า นายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) จะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น และรับเงินปันผลของบริษัทฯ และได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ปีภาษี ๒๕๔๖ ของนายชั้น และนายกิตติศักดิ์ ทางอินเทอร์เน็ต เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ระบุว่า มีรายได้จากเงินปันผลของบริษัทฯ อันเป็นความเท็จ โดยรู้อยู่แล้วว่าบุคคลทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินปันผลและเครดิตภาษี การที่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) อ้างว่าการนำชื่อไปถือหุ้นไม่มีความผิดนั้น เป็นข้ออ้างที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ เพราะปกติผู้ถือหุ้นจะต้องทราบว่าถือหุ้นของบริษัทใด ประกอบกิจการใด ถือหุ้นจำนวนเท่าใด แต่ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ให้การว่า ไม่ทราบชื่อบริษัทที่นายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) นำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นรวมถึงบุคคลที่รวบรวมให้ด้วย อีกทั้งผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของตนเองทางอินเทอร์เน็ต โดยระบุว่า มีเงินได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียว และได้ขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผล แม้ผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) อ้างว่า มิได้เป็นผู้ยื่นแบบฯ เอง แต่จากคำให้การพยานที่เห็นผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) กำลังยื่นแบบฯ ทางอินเทอร์เน็ตจึงฝากผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ยื่นแบบฯ ให้ และจากการตรวจสอบหลักฐานการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ในการยื่นแบบฯ รวมถึง คำให้การของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) ว่าได้รับคำแนะนำจากนายกนกพลฯ (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) ให้นำเงินปันผลที่ตนไม่ทราบชื่อนิติบุคคลผู้จ่ายเงินปันผลและตนมิได้เป็นผู้ถือหุ้นมายื่นขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทางระบบอินเทอร์เน็ต การกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) จึงฟังไม่ขึ้น การกระทำของผู้ฟ้องคดี (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓) จึงเป็นการเจตนาให้ความช่วยเหลือนายกนกพล (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒) นำชื่อตนเองและบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษี

/และเป็นตัวการ...

และเป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับเครดิตภาษีคืน อันเป็นการฉ้อโกงภาษี เป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายเป็นความผิดฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการ หาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ

กรณีผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยและมีคำสั่ง ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติ ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่กรมสรรพากรใช้เวลานานในการพิจารณา จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี ให้ต้องรับโทษ และเป็นภาระเร่งรัดการพิจารณาในช่วงเวลาที่กรมสรรพากรมีข่าวเกี่ยวกับการขอคืนภาษีอากร อันเป็นเท็จ โดยเจตนาใช้ผลการลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีมาบิดเบือนข่าวการขอคืนภาษีอากร อันเป็นเท็จ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ได้ดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการที่กฎหมายกำหนด ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) แล้ว โดยกรมสรรพากรมีคำสั่งที่ ท.๑๘๔/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ ประธานกรรมการสอบสวนได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ นางชฎาพรฯ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวน ต่อผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และรายงานผลการสอบสวนเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ อ.ก.พ. กรมสรรพากร ในคราวประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๕๐ วันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ ได้มีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสามคนกระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรง ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แม้ว่าการพิจารณาสั่งการในเรื่องที่สอบสวน และการพิจารณามีมติของ อ.ก.พ. กรมสรรพากร นับแต่ได้รับรายงานการสอบสวนจากคณะกรรมการสอบสวนจะใช้เวลาพอสมควร แต่ขั้นตอน เหล่านี้ ไม่มีกำหนดเกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จ และมีใช้สาระสำคัญอันจะทำให้ เสียความเป็นธรรมและไม่ถือเป็นเหตุให้กระบวนการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายต้องเสียไป แต่อย่างใด อีกทั้งไม่ทำให้ข้อเท็จจริงในการสืบสวนสอบสวนเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ซึ่งการพิจารณา และสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากการสอบสวน เมื่อผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง การพิจารณาและมีมติสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีของ อ.ก.พ. กรมสรรพากร จึงมิใช่การกลั่นแกล้ง ให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับโทษ และมีได้เป็นการเร่งรัดพิจารณาเพื่อการปกปิดและบิดเบือนข่าวเกี่ยวกับการขอคืนภาษีอากรอันเป็นเท็จ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

/กรณีผู้ฟ้องคดี...

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ฟ้องคดี เฉพาะในส่วนของประวัติทางบ้านโดยมิได้รวบรวมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงาน จึงไม่เป็นไปตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ที่กำหนดว่า “คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้ เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ให้คณะกรรมการรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาและจัดบันทึกประจำวันที่มีการสอบสวนไว้ทุกครั้งด้วย” นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวนในการรวบรวมประวัติ และความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อให้ได้ความจริงในเรื่องที่สอบสวน ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะกรรมการสอบสวนได้มีการตรวจสอบหน้าที่ความรับผิดชอบ พฤติการณ์ การกระทำของผู้ฟ้องคดี ประกอบคำให้การของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ มีผลต่อการพิจารณาและรับฟังข้อเท็จจริงเพื่อพิสูจน์ว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา จึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้มีการดำเนินการไปตามสมควร และเป็นไปตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ แล้ว

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การใช้ดุลพินิจลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่นำรายชื่อนายชื้อญาดิเพื่อไปเป็นผู้ถือหุ้น เป็นเรื่องที่กระทำในฐานะประชาชน มิได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่ราชการ และไม่ได้มีเจตนาทุจริต และหวังผลประโยชน์ใด ดังนั้นหากจะลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีก็สมควรลงโทษในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีกระทำในฐานะประชาชน ซึ่งไม่ใช่การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นั้น มีการกระทำหลายประการที่เป็นความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือมีผลกระทบต่องานของราชการโดยตรง แต่เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมส่วนตัวโดยมีความมุ่งหมายเพื่อควบคุมความประพฤติโดยทั่วไปของข้าราชการพลเรือนให้รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว กรณีจะเป็นความผิดฐานประพฤติชั่วหรือไม่ ก.พ. ได้วางหลักพิจารณาจาก ๓ องค์ประกอบ ได้แก่ เกียรติของข้าราชการ ความรู้สึกของสังคม และเจตนาที่กระทำ

โดยที่...

โดยที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีปรากฏตามผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาให้ความช่วยเหลือนายกนกพล นำชื่อของผู้ฟ้องคดี และบุคคลอื่นที่ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้จัดหาไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษีและเป็นตัวการร่วมดำเนินการ โดยมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับคืนภาษีจากการได้รับเครดิตเงินปันผล ทั้งที่รู้ยู่ว่าตนเองและบุคคลที่ตนจัดหารายชื่อมาไม่ได้มีเงินได้จากเงินปันผล ไม่ได้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้จริง การที่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการสรรพากรแต่ร่วมมือกับบุคคลอื่นเพื่อให้มีการขอคืนภาษีโดยมิชอบ เป็นการกระทำที่น่ารังเกียจอย่างร้ายแรง สังคมไม่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับเสียเกียรติของข้าราชการอย่างมาก เพราะข้าราชการผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีมามีส่วนร่วมกระทำการโดยมิชอบเกี่ยวกับภาษี ทำให้ชื่อเสียงของข้าราชการสรรพากรเสื่อมเสีย จึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดโทษสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ ๒ สถาน คือให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ดังนั้น การปรับฐานความผิดและมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว

ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ ๕๖๑๐๐๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๘ ๐๐๔๓๑๕๘ ๐๐๔๔๑๕๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นส่วนหนึ่งของคำให้การนี้ด้วย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คำสั่งกรมสรรพากรที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิจารณาพิพากษายกฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า กระบวนการสอบสวนการทำความผิดและการปรับฐานความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการกระบวนพิจารณาตามกฎหมาย ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ ๕๖๑๐๐๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๘ ๐๐๔๓๑๕๘ ๐๐๔๔๑๕๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า บุคคลต่างๆ ได้แก่ นางสาวณัฐารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชนรงค์ นางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร บุคคลเหล่านี้ทุกคนล้วนทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นจากการบอกเล่าของนายกนกพล ปฏิมาวดี มาก่อนแล้ว แต่ไม่มีใครสนใจจะนำไปถือหุ้นในบริษัทใด รวมทั้ง

/ผู้ฟ้องคดีเอง...

ผู้ฟ้องคดีเองก็เช่นกัน แต่ทุกคนไม่กล้ายอมรับความเป็นจริง ผู้ฟ้องคดียอมรับว่า เป็นความบกพร่อง ส่วนตัวในส่วนที่ได้สอบถามหรือสงสัยว่า การที่นายกนกพลจะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์อะไร และเหตุใดจึงต้องกระทำเช่นนั้นด้วยความเกรงใจ และเป็นคนที่เชื่อใจคน เมื่อหัวหน้างานขอให้ช่วยเหลือก็ช่วยไป กระทำไปโดยสุจริตใจ มิได้หวังสิ่งตอบแทน แต่ในกระบวนการสอบสวนวินัยของคณะกรรมการได้สอบสวนพยานบุคคลและแปรความเจตนาการกระทำของบุคคลอื่นซึ่งมีพฤติกรรมของการกระทำในลักษณะคล้ายคลึงกันกับผู้ฟ้องคดี แต่ผลการพิจารณาความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง อาจเป็นเพราะเหตุที่มีบุคคลหนึ่งในจำนวนคนดังกล่าวนี้มีความสนิท รู้จักเป็นการส่วนตัวกับคณะกรรมการสอบสวนวินัยของกรมสรรพากร จึงทำให้กระบวนการสอบสวนไม่บริสุทธิ์และยุติธรรม และการที่นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชฌรงค์ นางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร ให้การว่า มีเงินได้จากเงินเดือนประเภทเดียว และได้มอบเอกสารให้ผู้ฟ้องคดีไปยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้ทางอินเทอร์เน็ต คำให้การดังกล่าวเป็นความเท็จทั้งสิ้น ผู้ฟ้องคดีขอเรียนว่า ไม่มีเหตุผลใดที่ผู้ฟ้องคดีจะไปปรับอาสาอื่นแบบให้คนอื่น ทั้งๆ ที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือ ประกอบกับ ณ ช่วงเวลานั้น บุคคลเหล่านั้นต่างก็มีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถดำเนินการได้เอง ซึ่งกรมสรรพากรได้ทำการจัดสรรเครื่องคอมพิวเตอร์ให้ประจำทีมย่อยทีมละ ๑ เครื่อง ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีเองก็มีงานในความรับผิดชอบเป็นจำนวนมาก ย่อมไม่อาสาผู้ใดทำการยื่นแบบฯ ให้ กรณีที่บุคคลเหล่านั้นต่างให้การว่า นำเอกสารมาฝากให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อรวบรวมให้นายกนกพล ซึ่งเอกสารเหล่านั้น ทุกคนต่างก็ทราบอยู่แล้วว่า เป็นการฝากไว้เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีนำส่งให้นายกนกพล ตามที่นายกนกพล ได้ร้องขอไว้ก่อนที่จะถึงเวลาการยื่นแบบฯ ขณะนั้นทั้งผู้ฟ้องคดีและนางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว ต่างเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของนายกนกพล ปฏิบัติการที่ผู้บังคับบัญชามาร้องขอว่า จะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท ผู้ฟ้องคดีและนางสาวณัฐยารัตน์ ก็ช่วยนำเอกสารของญาติมาให้ด้วยแต่นำมาเพียง ๑ คน คือ นางสาวสิโรรัตน์ แก้วช่วย แต่ในชั้นสอบสวนนายกนกพลได้ยอมรับว่า เป็นผู้นำเอกสารของนางสาวสิโรรัตน์ แก้วช่วย มาด้วยตนเอง โดยผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่านายกนกพลจะนำรายชื่อบุคคลทั้งหมดไปเป็นผู้ถือหุ้นจริงๆ และเข้าใจว่าคงเป็นระยะเวลาสั้นๆ แล้วคงนำชื่อออก จากบัญชีผู้ถือหุ้น ซึ่งเหมือนกับเหตุการณ์ที่ผู้ฟ้องคดีเคยพบเห็นที่สำนักงานบัญชีในยุคก่อนๆ ได้เคยกระทำ เมื่อครั้งทำงานพิเศษขณะกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี แต่ในเวลานั้น ผู้ฟ้องคดีก็ไม่เข้าใจว่า ทางสำนักงานบัญชีต้องดำเนินการหรือมีขั้นตอนการดำเนินการอย่างไรบ้าง เพราะผู้ฟ้องคดีทำงานเฉพาะในส่วนของการบันทึกบัญชี และจัดเก็บเอกสารประกอบการบันทึกบัญชีเท่านั้น นางสาวณัฐยารัตน์ ต่างก็มอบเอกสารให้ไป โดยไม่ได้คาดคิดว่า การกระทำดังกล่าวจะนำมาซึ่งความเสียหายต่อทางราชการ และเป็นความผิดฐานฉ้อโกงภาษี การตัดสินใจมอบเอกสารสำคัญให้ไปในวันนั้นเกิดขึ้นเพราะความเชื่อใจผู้บังคับบัญชา และด้อยประสบการณ์ในการทำงาน ไม่รู้เท่าถึงการณ์ของเจตนาต่างๆ ของนายกนกพล ว่า กระทำไปโดยมุ่งหวังสิ่งใด ในมุมมองของผู้ฟ้องคดี คิดเสมอว่า บุคคลทั้งสามคือ นางบังอร มณฑา

/นางสาวทิพย์...

นางสาวทิพย์ ธชฌรงค์ นางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร เป็นเพียงเพื่อนร่วมงานของนายกนกพล เหตุใดจึงยินยอมมอบเอกสารสำคัญให้กับนายกนกพล ไปดำเนินการ ถ้าผู้ฟ้องคดีมีฐานะเช่นเดียวกับบุคคลเหล่านั้นจะปฏิบัติเช่นนั้นหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีขอยืนยันต่อศาลว่า บุคคลต่างๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมงานของนายกนกพล ที่สำนักงานสรรพากร พื้นที่ ๗ ขณะนั้น ทุกคนรวมถึงผู้ฟ้องคดีต่างทราบจากนายกนกพลว่า จะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ แต่ไม่มีผู้ใดสนใจว่า จะนำไปถือหุ้นบริษัทใด และไม่มีใครทราบข้อเท็จจริงว่ามีการจ่ายเงินปันผลจริงหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีเข้าใจโดยสุจริต ว่านายกนกพลจะนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทจริงเช่นเดียวกับที่ผู้ฟ้องคดีเคยเห็นสำนักงานบัญชีที่ผู้ฟ้องคดีเคยไปทำงานพิเศษในระหว่างเรียนได้นำชื่อของพนักงานหลายคนไปเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทลูกค้า แต่ผู้ฟ้องคดีทำงานเฉพาะส่วนของการบันทึกบัญชีเท่านั้นไม่เคยทราบรายละเอียดหรือขั้นตอนของการจดทะเบียนบริษัท นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีได้มอบเอกสารให้นายกนกพลไปนั้น ได้กระทำไปด้วยความไวใจ เชื่อใจที่มีต่อนายกนกพล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา มิได้มีเรื่องผลตอบแทนเข้ามาเกี่ยวข้องแต่ประการใด เช่นเดียวกับนางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของนายกนกพล และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ที่สรรพากรเอง ต่างก็ได้มอบเอกสารให้นายกนกพลไป โดยไม่ได้สนใจสอบถามเช่นกันว่า จะนำไปถือหุ้นในบริษัทใด จำนวนเท่าใด ด้วยความเท่าไม่ถึงการณ์ในขณะนั้น ผู้ฟ้องคดีคิดเพียงแค่ว่า การนำชื่อไปถือหุ้นในบริษัท โดยไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดๆ จากการกระทำคงไม่นำมาซึ่งความเสียหายแต่ประการใดๆ การที่ผู้ฟ้องคดีให้การไว้ว่า “ไม่ทราบว่านำไปถือหุ้นบริษัทใด” ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาว่า “เป็นข้ออ้างที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ” แล้วเหตุใดการที่นางสาวณัฐยารัตน์ให้การว่า “ไม่ทราบว่านำไปถือหุ้นบริษัทใดจึงเป็นเหตุผลเพียงพอ และรับฟังได้” การรับฟังข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบสวนวินัยของกรมสรรพากร เหตุใดจึงเลือกรับฟังข้อเท็จจริงแต่เฉพาะบุคคล ทั้งๆ ที่มีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ การที่บุคคลอื่นให้การว่า “เห็นผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบผ่านอินเทอร์เน็ตจึงได้ฝากให้ผู้ฟ้องคดีช่วยยื่นแบบให้” หากคณะกรรมการสอบสวนจะรับฟังข้อเท็จจริงด้วยความยุติธรรมแล้ว คงพิจารณาไตร่ตรองได้ว่า ถ้าผู้ฟ้องคดีดำเนินการยื่นแบบฯ ให้บุคคลเหล่านั้น โดยเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับการรับเงินปันผลเข้าไปในการยื่นแบบจริง คิดหรือไม่ว่า ผู้ฟ้องคดีจะนำข้อมูลการรับเงินปันผลของบุคคลเหล่านั้นมาจากไหน การที่ผู้กล่าวอ้างต่างก็ให้การว่า เดินผ่านมาเห็นผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบแล้วจึงฝากยื่นแบบ คำให้การดังกล่าวขัดแย้งกันหรือไม่ ข้อมูลการรับเงินปันผลของแต่ละบุคคลย่อมต้องมีการกำหนดไว้ล่วงหน้า ผู้ฟ้องคดีคงไม่สามารถดำเนินการได้ทันที เพียงช่วงเวลาไม่ถึง ๑๐ นาที ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวย่อมเลื่อนลอย เหตุใดคณะกรรมการสอบสวนวินัยฯ ไม่พิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบ การเลือกรับฟังข้อเท็จจริงเพียงบางส่วน แล้วนำมาสรุปผลการพิจารณาอย่างไม่ธรรมต่อผู้ฟ้องคดี

ส่วนการยื่นแบบชำระภาษีของผู้ฟ้องคดีได้ถูกยื่น ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ผ่านเครื่องหมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ ซึ่งเครื่องนี้

/ควรจะเป็น...

ควรจะเป็นเครื่องที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่แล้วการที่นางบังอร มณฑา ให้การว่า เห็นผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบจึงได้ฝากให้ดำเนินการด้วย จึงเป็นไปไม่ได้ คำให้การของนางบังอร จึงเป็นความเท็จ ประการต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและบันทึกว่าผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นแบบฯ ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาบางกอกใหญ่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เคยเดินทางไปยังสถานที่ ดังกล่าวเลยจะมีความจำเป็นประการใดที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องเดินทางไกลเพียงเพื่อจะไปยื่นแบบ ทั้งที่สามารถดำเนินการยื่นแบบผ่านทางออนไลน์ได้อยู่แล้ว จึงเห็นว่าข้อมูลการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบสวนขัดแย้งกันแต่ก็ใช้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อเป็นพยานหลักฐานในการตัดสิน ลงโทษผู้ฟ้องคดี

สำหรับประเด็นของการตรวจสอบการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีขอเรียนต่อศาลว่า ในขณะที่เครื่องคอมพิวเตอร์ที่กรมสรรพากรจัดสรรให้หน่วยปฏิบัติ จะเป็น ๑ เครื่องต่อ ๑ ทีมย่อย กล่าวคือ ให้เจ้าหน้าที่ ๓ คนต่อเครื่องในทีมงานของผู้ฟ้องคดี จะประกอบด้วย ผู้ฟ้องคดี นายกนกพล ปฎิมาวดี และนางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว ส่วนทีมย่อยอื่น ก็จะได้รับการจัดสรรในทำนองเดียวกัน คือ ๓ คนต่อเครื่อง

การที่คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ แต่กลับนำเข้าไปพิจารณาผลในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ วันอังคาร ที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ จะเห็นได้ว่า ระยะเวลาการพิจารณาได้ห่างกันมาก ทำให้ช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวน มิได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้มีคำสั่งให้เลื่อนชั้นเงินเดือนได้ในประมาณปี ๒๕๕๕ และหากคณะกรรมการสอบสวน พิจารณาพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีอย่างถ่องแท้ ก็จะต้องทราบว่า การที่คนๆ หนึ่งจะกระทำการทุจริต ได้นั้นต้องมีพฤติกรรมการใช้ชีวิตอย่างไร มีลักษณะการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยหรือไม่ และมีเหตุจูงใจ อันใดจึงต้องทำการทุจริต หากคณะกรรมการสอบสวนได้ใช้เหตุและผลอย่างวิญญูชน พิจารณาแล้วจะพบว่าผู้ฟ้องคดีหาได้มีพฤติกรรมเช่นนั้นไม่ และแม้ผู้ฟ้องคดีจะได้นำเอกสาร ไปให้นายกนกพล โดยรู้อย่างแน่นอนว่านายกนกพลจะนำไปถือหุ้นของบริษัท ด้วยความสัตย์จริง ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาซ่อนเร้นหรือเคลือบแคลงโดยมุ่งหวังต่ออามิสสินจ้างใดๆ นายกนกพล ได้ร้องขอด้วยวาจา ให้ผู้ฟ้องคดีส่งมอบเอกสารหลักฐานคือ สำเนาบัตรประชาชนให้ แต่มิได้ บอกกล่าวว่า จะนำไปใช้ในการอ้างอิงเพื่อขอคืนภาษีอันเป็นเท็จ จึงเป็นกรณีที่นายกนกพล ดำเนินการแต่เพียงผู้เดียว ผู้ฟ้องคดีมิได้มีส่วนรู้เห็นตลอดจนมิได้มีเจตนาจะกระทำความผิด ฐานฉ้อโกงภาษี การกระทำที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความไว้วางใจที่มีต่อผู้บังคับบัญชา ประกอบกับ ความด้อยประสบการณ์ในการทำงาน ความไม่รู้ไม่เข้าใจในข้อกฎหมายอย่างถ่องแท้ คิดไปเอง โดยสุจริตใจว่า การนำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นเป็นสิทธิที่ผู้ใดก็สามารถกระทำได้ และการที่ผู้ฟ้องคดี รับราชการเพียง ๒ ปีกว่าเล็กน้อย แต่ถูกกล่าวหาว่าใช้ช่องว่างของกฎหมายได้ในการหาผลประโยชน์

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความรู้ความสามารถถึงขั้นที่ทำงานเพียงสองปีก็สามารถหาช่องว่างของกฎหมายได้
ประมวลรัษฎากรไม่ได้ง่ายขนาดที่เข้าใจได้ง่ายขนาดนั้น

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำนองเดียวกับคัดค้านคำให้การ
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า กรณีผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่า ได้ยินยอมให้
นายกนกพล ปฏิมาวดี นำชื่อของตนไปเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท เพราะความไว้วางใจและเชื่อใจในฐานะ
ที่เป็นผู้บังคับบัญชา โดยไม่ได้สนใจว่าจะนำไปถือหุ้นบริษัทใด จำนวนเท่าใด เช่นเดียวกับ
เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ แต่คณะกรรมการสอบสวนเลือกรับฟังข้อเท็จจริงแต่เฉพาะบุคคล ทั้งที่
มีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน เนื่องจากกรรมการสอบสวนบางกรณารู้จักกับบุคคลอื่นๆ ที่ถูกสอบสวน
ทำให้บุคคลดังกล่าวไม่ต้องรับโทษเหมือนเช่นผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ในชั้นสืบสวน
ข้อเท็จจริงและในชั้นสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนปรากฏข้อเท็จจริงตามคำให้การ
ของนางสาวณัฐารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชนรงค์ และนางสาวขวัญสุดา
ศิริเพชร มีความสอดคล้องกันว่า ได้มอบเอกสารส่วนตัวให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔ รายดังกล่าว ยังฟังไม่ได้ว่า
ได้กระทำโดยมีเจตนาช่วยเหลือบุคคลอื่นในการกระทำความผิดในการแสวงหาผลประโยชน์จากการขอคืน
ภาษีอันเป็นเท็จ แต่ในส่วนของผู้ฟ้องคดีได้ปรากฏคำให้การในชั้นสอบสวนและคำให้การ
แก้ข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีที่รับว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รวบรวมรายชื่อญาติ และเพื่อนๆ ที่มีภูมิลำเนา
อยู่ในเขตอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี ได้แก่ นายชัน สีสัย (บิดา) นายกิตติศักดิ์ สีสัย (น้องชาย)
นายประหยัด อยู่คง นางสาวจิราพร จันทร นางสาวพัชรี ม่วงทอง และนางสาวอุมาพร นกเพชร
เพื่อนำไปมอบให้กับนายกนกพล ข้อเท็จจริงตามเอกสารคำให้การดังกล่าวฟังได้ว่า นอกจาก
ผู้ฟ้องคดีจะยินยอมให้ใช้ชื่อของตนเองเพื่อนำไปเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทแล้ว ผู้ฟ้องคดียังได้รวบรวม
รายชื่อของญาติและเพื่อนๆ ของผู้ฟ้องคดีอีกจำนวน ๖ คน มอบให้นายกนกพลนำชื่อไป
เป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทอีกด้วย แสดงให้เห็นถึงเจตนาของผู้ฟ้องคดีในการช่วยเหลือการกระทำความผิด
ในการแสวงหาผลประโยชน์จากการขอคืนภาษีอันเป็นเท็จด้วยการนำบุคคลมาแสดงเป็นผู้ถือหุ้น
และรับเงินปันผลของบริษัท สุขทิสฯ จำกัด โดยมีได้เป็นผู้ถือหุ้นและรับเงินปันผลจริง การที่
ผู้ได้บังคับบัญชาจะปฏิบัติงานใดหรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่ผู้บังคับบัญชานั้นย่อมกระทำได้
แต่ต้องเป็นการกระทำที่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งพฤติกรรมการของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏ
ตามผลการสอบสวนทางวินัย เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่จะช่วยเหลือนายกนกพลด้วยการนำชื่อตนเอง
และบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษี และเป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมีเจตนา
ให้ผู้อื่นตนเองและบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษี และเป็นตัวการร่วมดำเนินการ
โดยมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับเครดิตภาษีคืนอันเป็นการฉ้อโกงภาษี เป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย
เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานกระทำหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้

/เสื่อมเสีย...

เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กฎหมายกำหนด มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติ ฟังข้อเท็จจริงเพราะเหตุมีกรรมการสอบสวนบางคนรู้จักกับบุคคลอื่นๆ ที่ถูกสอบสวน ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ทั้งนี้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มีกรรมการสอบสวนรายใดมีลักษณะดังกล่าว ซึ่งอาจทำให้การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่เป็นกลางและเสียความเป็นธรรม ผู้ฟ้องคดีสามารถยื่นคำคัดค้านกรรมการรายดังกล่าวได้ ตามข้อ ๘ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิคัดค้านกรรมการคนหนึ่งคนใดที่มีลักษณะตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่า มิได้เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเอง และมีได้เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีให้แก่นางบังอร นางสาวทิพย์ และนางสาวขวัญสุดา นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ในชั้นสอบสวนปรากฏข้อเท็จจริงตามคำให้การของนางบังอร และนางสาวทิพย์ ซึ่งได้ให้การตรงกันว่า บุคคลทั้งสองได้ฝากให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีประจำปีให้ ส่วนนางสาวขวัญสุดา ให้การว่า ได้มอบให้นายกนกพล เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีประจำปี เมื่อข้อเท็จจริงตามคำให้การที่สอดคล้องต้องกันในลักษณะดังกล่าว จึงมีเหตุผลเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับเป็นผู้ดำเนินการยื่นแบบแสดงรายการภาษีแทนบุคคลอื่นจริง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ข้อมูลการรับเงินปันผลของแต่ละบุคคลย่อมต้องมีการกำหนดไว้ล่วงหน้า ไม่สามารถกำหนดข้อมูลให้แต่ละบุคคลได้ภายในเวลาไม่เกิน ๑๐ นาที จากการสอบสวนทางวินัย แสดงให้เห็นว่า การดำเนินการต่างๆ ได้มีการเตรียมการทั้งหมดไว้เป็นขั้นตอนทั้งการกำหนดบริษัทที่จะดำเนินการที่จะจ่ายเงินปันผล การรวบรวมรายชื่อบุคคลที่จะเป็นผู้รับเงินปันผลบุคคลแต่ละคนจะได้รับเงินปันผลจำนวนเท่าใด และในกรณีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีของผู้ฟ้องคดี นั้น ปรากฏตามคำให้การของนางบังอร และนางสาวทิพย์ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของผู้ฟ้องคดี ที่ให้การตรงกันว่าเห็นผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบแสดงรายการภาษีของผู้ฟ้องคดีทางอินเทอร์เน็ต พยานทั้งสองจึงได้ฝากผู้ฟ้องคดียื่นแบบของพยานทั้งสองให้ด้วย ซึ่งสำนักบริหารการเสียภาษีทางอิเล็กทรอนิกส์ตรวจสอบพบที่มีการยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ปีภาษี ๒๕๔๖ ของนายชั้น และนายกิตติศักดิ์ เป็นการยื่นแบบผ่านอินเทอร์เน็ตของผู้ฟ้องคดี ใช้เครื่อง Asia Net หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ประกอบกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่รับว่าได้รับคำแนะนำจากนายกนกพล ให้นำเงินปันผล

/ซึ่งไม่ได้...

ซึ่งไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นมาขึ้นแบบขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการด้วยตนเอง และเป็นผู้รับจะดำเนินการยื่นแบบแสดงรายการภาษีให้แก่บุคคลดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้รายละเอียดปรากฏตามรายงานการสอบสวน แบบ สว.๖ ที่นำส่งพร้อมคำให้การไว้แล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่า ระยะเวลาการพิจารณาสำนวนทางวินัยนี้ ใช้เวลานานับจากคณะกรรมการสอบสวนรายงานผลการสอบสวนจนมีคำสั่งลงโทษมีระยะเวลานานถึง ๖ ปี ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาสที่จะหางานทำใหม่ เป็นการตัดโอกาสในชีวิตของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีมิได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้มีคำสั่งให้เลื่อนขั้นเงินเดือนประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยไม่ทราบสาเหตุ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เนื่องจากกระบวนการกระทำความผิดมีการดำเนินการหลายขั้นตอน การพิจารณาจึงต้องใช้ความละเอียดรอบคอบเพื่อให้ทุกฝ่ายได้รับความเป็นธรรม ซึ่งการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ขั้นตอน และวิธีการที่กฎหมายกำหนด ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแม้ว่าการพิจารณาสั่งการในเรื่องที่สอบสวน และการพิจารณามีมติของ อ.ก.พ. กรมสรรพากรนับแต่ได้รับรายงานการสอบสวนจากคณะกรรมการสอบสวนจะใช้เวลาพอสมควร แต่ขั้นตอนเหล่านี้ไม่มีกำหนดเกี่ยวกับระยะเวลาที่ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จ และมีใช้สาระสำคัญอันจะเสียความเป็นธรรมและไม่ถือเป็นเหตุให้กระบวนการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมายต้องเสียไปแต่อย่างใด ซึ่งการพิจารณาและสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากการสอบสวน เมื่อผลการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริงตามที่ถูกลงโทษ กรมสรรพากรจึงต้องมีคำสั่งลงโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ทั้งนี้ ในระหว่างการดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี กรมสรรพากรมิได้จำกัดสิทธิอันพึงมีพึงได้จาก การรับราชการของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดียังคงมีสิทธิได้รับการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนและสิทธิประโยชน์จากการรับราชการเป็นปกติมาโดยตลอด เหตุที่ผู้ฟ้องคดีมิได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้มีคำสั่งให้เลื่อนขั้นเงินเดือนในประมาณปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นผลมาจากข้อ ๑๓ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนขั้นเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่กำหนดว่า “ในการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนแต่ละครั้งถ้าผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนเห็นสมควรให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดได้เลื่อนขั้นเงินเดือน แต่ปรากฏว่าได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการผู้นั้นว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนที่คำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนรอการเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ก่อน และให้กั้นเงินสำหรับเลื่อนขั้นเงินเดือนไว้ด้วย เมื่อการสอบสวนและการพิจารณาแล้วเสร็จ ให้ผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน

/พิจารณา...

พิจารณา...” ต่อมาได้มีการแก้ไข กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน โดยให้เป็นไปตามข้อ ๑๒ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการเลื่อนเงินเดือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่กำหนดว่า “ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนเงินเดือนจะนำเอาเหตุที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนในกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือผู้ถูกฟ้องคดีอาญา มาเป็นเหตุในการไม่พิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นไม่ได้” ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีตามบทบัญญัติของกฎหมายโดยครบถ้วน

กรณีผู้ฟ้องคดีคัดค้านว่า ได้รับราชการมาเพียง ๒ ปี ไม่สามารถหาช่องว่างทางกฎหมายมากระทำความผิดในการขอคืนภาษีดังกล่าวได้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะรับราชการมาเพียง ๒ ปี แต่เมื่อพิจารณาตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ปรากฏตามผลการสอบสวนผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ปีภาษี ๒๕๕๖ ทางอินเทอร์เน็ตขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ราย นายชั้นและนายกิตติศักดิ์ โดยแสดงรายการว่าบุคคลทั้งสองมีเงินได้ประเภทเงินปันผลที่ได้รับจากบริษัทฯ ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าไม่เป็นความจริง การยื่นขอคืนภาษีดังกล่าวจึงเป็นการยื่นขอคืนภาษีที่เป็นเท็จ เจตนาเพื่อช่วยเหลือนายกนกพล ในการนำชื่อบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากการเครดิตภาษีสำหรับเงินปันผลของบริษัทฯ เป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมีเจตนาเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยไม่มีสิทธิอันเป็นการฉ้อโกงภาษีและกระทำการมิชอบด้วยกฎหมาย และผู้ฟ้องคดียังยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ปีภาษี ๒๕๕๖ ของตนเองทางอินเทอร์เน็ต ขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยแสดงรายการว่ามีเงินได้จากเงินปันผลที่ได้รับจากบริษัทฯ เพียงประเภทเดียว ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีมีเงินได้ประเภทเงินเดือนด้วย และรู้อยู่แล้วว่าผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นผู้ถือหุ้นและมีได้รับเงินปันผลดังกล่าวจริง จึงเป็นการกระทำที่มีเจตนาให้ตนเองได้รับคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาโดยไม่มีสิทธิ เป็นการอาศัยช่องว่างของกฎหมายแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยมิชอบด้วยกฎหมายอันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอขอร้องคำให้การเดิมทุกประการขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้โปรดพิจารณาพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ประเด็นเกี่ยวกับการกระทำความผิดระยะเวลาดำเนินการทางวินัย และการรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ฟ้องคดีในชั้นสอบสวน ขอให้ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ ๕๖๑๐๐๖๐ ๕๖๑๐๐๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๘ ๐๐๔๓๑๕๘ ๐๐๔๔๑๕๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนักตรวจสอบภาษี ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีที่เป็นผู้ประกอบการ เพื่อให้การบริการจัดเก็บภาษีเป็นไปอย่างถูกต้อง เช่น ตรวจสอบสภาพกิจการวิเคราะห์ข้อมูล การยื่นแบบชำระภาษี เป็นต้น ต่อมา คณะผู้ตรวจราชการ ๒ ได้สืบสวนข้อเท็จจริงจากการที่สำนักบริหารการเสียภาษีทางอิเล็กทรอนิกส์ กรมสรรพากร ได้รายงานความผิดปกติของบุคคลที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีเงินได้จากเครดิตเงินปันผลซึ่งได้รับจากบริษัท สุขติศา จำกัด ทางอินเทอร์เน็ต จำนวน ๑๓ ราย ซึ่งเจ้าหน้าที่สรรพากรที่ปรากฏชื่อการยื่นแบบแสดงรายการ จำนวน ๕ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชณรงค์ นางขวัญสุดา ศิริเพชร แต่ข้าราชการที่มีส่วนรู้เห็นและเกี่ยวข้องด้วยมีจำนวน ๓ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายกนกพล ปฎิมาวดี นายสุวัฒน์ จารุมณีโรจน์ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.๑๘๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องร่วมกับบุคคลภายนอกยื่นแบบรายการภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ตามมาตรา ๕๙ แห่งประมวลรัษฎากร (ภ.ง.ด. ๒) ของบริษัท สุขติศา จำกัด นำส่งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย จากการจ่ายเงินปันผลในเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ โดยมีได้มีการจ่ายเงินปันผลจริง โดยนำชื่อบุคคลที่มีได้ถือหุ้นของบริษัทฯ มาเป็นผู้รับเงินปันผล ในแบบ ภ.ง.ด. ๒ จำนวน ๑๓ ราย และยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๙๐) ปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เนื่องจากได้รับเครดิตภาษีจากเงินปันผล จึงเป็นการขอคืนภาษีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประธานกรรมการสอบสวนทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ ส่วนผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ โดยมีข้อกล่าวหา ดังนี้ ข้อกล่าวหาที่ (๑) กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อกล่าวหาที่ (๒) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ได้แก่ (๑) ผู้ฟ้องคดีได้รวบรวมรายชื่อญาติและเพื่อนๆ ที่มีภูมิลำเนา

/อยู่ในเขต...

อยู่ในเขตอำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นภูมิลำเนาของตนเอง คือ นายชั้น สีสัย (บิดา) นายกิตติศักดิ์ สีสัย (น้องชาย) นายประหยัด อยู่คง นางสาวจิราพร จันทร นางสาวพัชรี ม่วงทอง นางสาวอุมาพร นกเพชร และรวบรวมเอกสารของเพื่อนร่วมงานของตนเองให้นายกนกพล ปฏิมาวดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น โดยรู้อยู่แล้วว่า นายกนกพลจะนำไปเป็นผู้ถือหุ้น และรับเงินปันผลของบริษัทฯ และได้จัดพิมพ์ข้อมูลของนายชั้น (บิดา) และนายกิตติศักดิ์ (น้องชาย) ว่าเป็นผู้มีรายได้จากเงินปันผล ซึ่งได้รับจากบริษัทฯ พร้อมทั้งยื่นแบบ ภ.ง.ด. ๕๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ และขอคืนเงินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเครดิตเงินปันผลทางอินเทอร์เน็ตของนายชั้นและนายกิตติศักดิ์ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ อันเป็นที่จ โดยตนรู้อยู่แล้วว่า นายชั้นและนายกิตติศักดิ์ไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินปันผล และนำเงินปันผลไปเครดิตภาษี โดยมีได้มีการรับเงินปันผลจริง เนื่องจากมิได้เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำโดยมิเจตนาให้ผู้อื่นได้รับเงินเครดิตภาษีคืน เป็นเงินจำนวน ๑๖๘,๑๔๒.๘๖ บาท และจำนวน ๑๖๘,๑๔๒.๘๖ บาท ตามลำดับ อันเป็นการฉ้อโกงภาษีเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และ (๒) ได้พิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ว่ามีรายได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียว ซึ่งได้รับจากบริษัทฯ ทั้งที่ตนเองยังมีรายได้ประเภทเงินเดือนด้วย พร้อมกับยื่นแบบ ภ.ง.ด. ๕๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ และขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเครดิตเงินปันผลทางอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ อันเป็นที่จ ซึ่งตนรู้อยู่แล้วว่าไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินปันผลและมีได้มีการรับเงินปันผลจริง เนื่องจากมิได้เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทฯ จึงเป็นการกระทำโดยมิเจตนาให้ตนเองได้รับเครดิตภาษีคืน เป็นเงินจำนวน ๑๔๗,๐๐๐ บาท โดยไม่มีสิทธิและเป็นการอาศัยช่องว่างของกฎหมายแสวงหาผลประโยชน์ที่มิควรได้โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง และมีความเห็นในการประชุมพิจารณา เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่า ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้รวบรวมรายชื่อญาติและเพื่อนๆ ให้แก่นายกนกพล นำชื่อไปเป็นผู้ถือหุ้นและรับเงินปันผลของบริษัทฯ และได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ปีภาษี ๒๕๔๖ ของนายชั้น สีสัย และนายกิตติศักดิ์ สีสัย ทางอินเทอร์เน็ต เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ระบุว่า มีรายได้จากเงินปันผลของบริษัท โดยบุคคลทั้งสองไม่มีสิทธิได้รับเงินปันผลและเครดิตภาษี และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๕๐ ของตนเองทางอินเทอร์เน็ต เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ โดยระบุว่า มีเงินได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียว และได้ขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผล การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการเจตนาให้ความช่วยเหลือนายกนกพลนำชื่อตนเองและบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษี และเป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมิเจตนาให้ตนเอง และผู้อื่นได้รับเครดิตภาษีคืน อันเป็นการฉ้อโกงภาษีเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช่วยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘

/วรรคสอง...

พรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการตามบันทึกการประชุมคณะกรรมการสอบสวน ครั้งที่ ๕/๒๕๔๘ และรายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานการสอบสวนและรายงานการสอบสวนเพิ่มเติมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบตามบันทึก ลับ ที่ กค ๐๗๑๔.๑/พิเศษ ๓๔ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และบันทึก ลับ ที่ กค ๐๗๑๔.๑/พิเศษ ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน จึงได้เสนอเรื่องให้ อ.ก.พ.กรมสรรพากรเพื่อพิจารณา ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๖ วันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่งกรมสรรพากรที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไล่ออกจากราชการตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คำสั่งไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๐๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งไล่ออกจากราชการและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๘ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยเบื้องต้นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีประการแรกว่า กระบวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ๗.๑๘๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีผู้ฟ้องคดี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกับบุคคลภายนอกขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทราบ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนแล้วเห็นว่า

/การกระทำ...

การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์ อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๕ และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ สมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ และได้รายงานการสอบสวน (แบบสว.๖) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกฉบับที่ กค ๐๗๑๔.๑/พิเศษ ๓๔ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นชอบตามคณะกรรมการสอบสวน จึงได้เสนอเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมสรรพากร เพื่อพิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๖ วันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งที่ประชุมได้มีมติว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไป กรณีจึงเห็นว่ากระบวนการ สอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การดำเนินการสอบวินัยผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นเวลาดำเนินการล่าช้ากว่า ๘ ปี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการล้างมลทิน ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ถือว่าเป็นการจงใจกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามคำสั่งที่ ท. ๑๘๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๘ แล้ว ประธานคณะกรรมการทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการสอบสวนได้รายงานผลการสอบสวนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และรายงานผลการสอบสวนเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามคณะกรรมการสอบสวน จึงได้เสนอเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมสรรพากรเพื่อพิจารณาในคราวประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๖ วันอังคารที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๖ ซึ่งมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนให้ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งกรมสรรพากรที่ ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ไล่ออกจากราชการ เห็นว่า ความล่าช้าในการพิจารณาลงโทษ ผู้ฟ้องคดีทางวินัยครั้งนี้เกิดจากขั้นตอนการพิจารณาสั่งการหลังจากได้รับรายงานการสอบสวนวินัย จากคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ซึ่งขั้นตอนเหล่านี้ไม่มีการกำหนดระยะเวลาไว้ว่าจะต้องดำเนินการ พิจารณาสั่งการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาใด และการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าหากการพิจารณาทางวินัย ผู้ฟ้องคดีไม่ล่าช้า ผู้ฟ้องคดีจะได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นเพียงการคาดการณ์ของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

/ส่วนที่...

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การดำเนินการสอบวินัยผู้ฟ้องคดีมิได้การแสวงหา และรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความประพฤติหน้าที่การงานของผู้ฟ้องคดีตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ พ.ศ. ๒๕๔๐ เห็นว่า ตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวน กำหนดว่า "...ให้คณะกรรมการรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณา..." แสดงให้เห็นว่าเป็นดุลพินิจของคณะกรรมการสอบสวนที่จะรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณา เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสอบสวนแล้วว่าคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมประวัติและพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดี ประกอบคำให้การของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีเพื่อประกอบการพิจารณาความผิดที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็นแล้ว ตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ดังกล่าว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดกรณีพิพาท มาตรา ๙๕ บัญญัติ ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน มาตรา ๙๘ วรรคสอง บัญญัติว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุก หรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำอื่นใดชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

คดีนี้เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คณะผู้ตรวจราชการ ๒ ได้สืบสวนข้อเท็จจริงจากการที่สำนักบริหารการเสียหายทางอิเล็กทรอนิกส์ กรมสรรพากร ได้รายงานความผิดปกติของบุคคลที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา สำหรับปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีเงินได้จากเครดิตเงินปันผลซึ่งได้รับจากบริษัท สุขศึกษา จำกัด ทางอินเทอร์เน็ต จำนวน ๑๓ ราย ซึ่งเจ้าหน้าที่สรรพากรที่ปรากฏชื่อการยื่นแบบแสดงรายการ จำนวน ๕ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นางสาวณัฐารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา นางสาวทิพย์ ธชนรงค์ นางขวัญสุดา ศิริเพชร แต่ข้าราชการที่มีส่วนรู้เห็นและเกี่ยวข้องด้วยมีจำนวน ๓ ราย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายกนกพล ปฎิมาวดี นายสุวัฒน์ จารุมนิโรจน์ โดยในช่วงประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงต้นเดือนมีนาคม ๒๕๔๗ วันเวลาใดไม่ปรากฏแจ้งชัด ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนักตรวจสอบภาษี ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ ได้รวบรวมรายชื่อตนเองและนายชัน สีสัย (บิดา) นายกิตติศักดิ์ สีสัย (น้องชาย) นายประหยัด อยู่คง นางสาวจิราพร จันทร นางสาวพัชรี ม่วงทอง นางสาวอุมาพร นกเพชร และรวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการยื่นแบบภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของเพื่อนร่วมงาน ได้แก่ นางสาวทิพย์ ธชนรงค์

/นางบังอร...

นางบังอร มณฑา และนางสาวขวัญสุดา ศิริเพชร ให้นายกนกพล ปฏิมาวดี ซึ่งปฏิบัติงานในฐานะหัวหน้าทีมกำกับดูแล ก.๑๑๑ ที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานอยู่ในทีมด้วย โดยที่ผู้ฟ้องคดีก็ให้การยอมรับว่าได้รวบรวมข้อญาติและเพื่อนๆ ที่มีภูมิลำเนา อยู่จังหวัดเพชรบุรี จำนวน ๖ ราย พร้อมนี้ได้รับรวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการยื่นแบบภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เช่น สลิปเงินเดือนของเพื่อนร่วมงาน จำนวน ๓ ราย ให้นายกนกพล ปฏิมาวดี ดังกล่าวจริง เพื่อนำไปถือหุ้นบริษัทอะไรผู้ฟ้องคดีไม่ทราบ และรับว่ากระทำการดังกล่าวตามที่นายกนกพล ปฏิมาวดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีร้องขอ และกรณีนี้มีใช่เป็นการนำชื่อของผู้ฟ้องคดีและบุคคลที่ผู้ฟ้องคดีรวบรวมเข้ามาเป็นผู้ถือหุ้นแทนผู้หนึ่งผู้ใดจริง เนื่องจากการให้ถ้อยคำของพยาน คือ นายจรรูวัตร ชีววัฒนรัตน์ ผู้รับทำบัญชีของบริษัท สุขติศา จำกัด ที่ว่ากรณีการเข้าซื้อกิจการบริษัท สุขติศา จำกัด สืบเนื่องจากนายสุพจน์ ทิศาปราโมทย์กุล กรรมการผู้จัดการ บริษัท สุขติศา จำกัด ป่วยเป็นโรคหัวใจและมีสุขภาพไม่ดี จึงตั้งใจจะขายกิจการให้กับนายจรรูวัตร ชีววัฒนรัตน์ นายวิชัย จิระเถกิงไกร นายชายของนายกนกพล ปฏิมาวดี และนางสาวกอบพร จารุมณีโรจน์ บุตรสาวของนายสุพจน์ (หลานของนายสุวัฒน์ จารุมณีโรจน์) แต่นายสุพจน์ป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล นายจรรูวัตร พยาน จึงเป็นผู้จัดการในเรื่องของเงินปันผล จึงได้ให้นายกนกพล ปฏิมาวดี และนายสุวัฒน์ จารุมณีโรจน์ ไปดำเนินการติดต่อหารายชื่อที่จะมาขอเงินปันผลของบริษัท สุขติศา จำกัด ไปยื่นแบบภาษีเงินได้ขอคืนภาษี และนายจรรูวัตร ชีววัฒนรัตน์ ยังให้การเพิ่มเติมอีกว่าตามรายชื่อที่ได้รับจากนายกนกพล ปฏิมาวดี พยานมิได้นำมาจดทะเบียนทันที แต่จะนำไปจดทะเบียนในภายหลัง พอเกิดปัญหาเกี่ยวกับการคืนภาษีจากเงินปันผลก็เลยมิได้ดำเนินการต่อไป และนายวิชัย จิระเถกิงไกร พยานให้ถ้อยคำว่าจะระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงกันยายน ๒๕๕๖ นายจรรูวัตร ชีววัฒนรัตน์ ได้มาชักชวนให้เข้าร่วมทุนเพื่อซื้อกิจการของบริษัท สุขติศา จำกัด ต่อมาเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ ได้แจ้งว่าเจ้าของกิจการเปลี่ยนใจไม่ขายกิจการแล้ว ประกอบกับนายสุพจน์ ทิศาปราโมทย์กุล พยาน ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการของบริษัท สุขติศา จำกัด ให้ถ้อยคำสรุปว่า เนื่องจากตนเองป่วย และไม่มีลูกที่จะรับช่วงดำเนินกิจการแทนต่อไป จึงได้ปรึกษากับผู้รับจ้างทำบัญชี คือ นายจรรูวัตร ชีววัฒนรัตน์ ว่าประสงค์จะเลิกกิจการบริษัท สุขติศา จำกัด มิใช่มีความประสงค์จะขายบริษัทตามที่มีการกล่าวอ้าง และพยานยังให้การอีกว่าไม่เคยมีการเรียกประชุมผู้ถือหุ้นได้แต่พูดคุยกันบ้างเล็กน้อย เนื่องจากผู้ถือหุ้นเป็นบุคคลในครอบครัวและญาติๆ อีกทั้งไม่เคยมีการจดทะเบียนเพิ่มทุน และไม่มีการจ่ายเงินปันผลกันจริง เพราะกิจการส่วนใหญ่ นายสุพจน์ ทิศาปราโมทย์กุล พยานเป็นผู้ดำเนินการโดยลำพังและเมื่อได้ตรวจสอบไปยังสำนักทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท กรุงเทพมหานคร กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ไม่ปรากฏว่าได้มีการนำชื่อผู้ถูกกล่าวหาและบุคคลอื่นอีก ๑๒ ราย ไปดำเนินการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนผู้ถือหุ้นตามกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งจากการกระทำดังกล่าว เป็นเหตุให้กรมสรรพากรพิจารณาอนุมัติให้จ่ายคืนภาษีอากร ประเภทภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้กับนางสาวกอบพร จารุมณีโรจน์

/เป็นเงินจำนวน...

เป็นเงินจำนวน ๑๖๒,๑๔๒.๘๖ บาท ต่อมา กรมสรรพากรตรวจสอบพบความผิดปกติและมีการเรียกเงินคืนจากนางสาวกอบพร จารุมณีโรจน์ และระงับการจ่ายเงินให้กับนายชั้น สีสัย กับพวก รวม ๑๒ ราย หากกรมสรรพากรตรวจสอบไม่พบความผิดปกติและระงับการจ่ายเงินไว้ไม่ทัน จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง จากกรณีดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำการมีลักษณะให้ความช่วยเหลือนายกนกพล ปฎิมาวดี นำชื่อผู้ฟ้องคดีและบุคคลอื่นไปดำเนินการเกี่ยวกับการขอคืนภาษีเงินได้จากการเครดิตเงินปันผลของบริษัท สุขติศา จำกัด และเป็นผู้สนับสนุนการดำเนินการ โดยมีเจตนาเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับเครดิตภาษีคืนจากเงินปันผลของบริษัท สุขติศา จำกัด โดยไม่มีสิทธิ อันเป็นการฉ้อโกงภาษี เป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

แต่อย่างไรก็ตาม มีประเด็นที่ต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีว่าได้กระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน หรือกระทำการอื่นใดซึ่งถือว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างแรง หรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้พิมพ์ข้อมูลของนายชั้น สีสัย บิดา และนายกิตติศักดิ์ สีสัย น้องชายของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นผู้มีรายได้จากเงินปันผลที่ได้รับจากบริษัท สุขติศา จำกัด พร้อมทั้งยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ปีภาษี ๒๕๔๖ ทางอินเทอร์เน็ตให้กับนายชั้น สีสัย และนายกิตติศักดิ์ สีสัย ในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ เพื่อขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผล โดยมีได้มีการรับเงินปันผลจริง ซึ่งถือว่าเป็นตัวการร่วมดำเนินการโดยมีเจตนาเพื่อให้บุคคลอื่นได้รับเครดิตภาษีคืนจากเงินปันผลของบริษัท สุขติศา จำกัด โดยไม่มีสิทธิ อันเป็นการฉ้อโกงภาษี และที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีได้พิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองว่ามีรายได้จากเงินปันผลเพียงอย่างเดียวที่ได้รับจากบริษัท สุขติศา จำกัด ทั้งๆ ที่ตนเองยังมีรายได้ประเภทเงินเดือนด้วย ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ และขอคืนภาษีเงินได้จากเครดิตเงินปันผลทางอินเทอร์เน็ตด้วยตนเองเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ อันเป็นเท็จ โดยตนรู้อยู่แล้วว่าไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินปันผล เนื่องจากมิได้รับเงินปันผลจริงและมีได้เป็นผู้ถือหุ้น จึงเป็นการกระทำโดยมีเจตนาให้ตนเองได้รับเครดิตภาษีคืนเป็นเงิน จำนวน ๑๔๗,๐๐๐ บาท โดยไม่มีสิทธิและเป็นการอาศัยช่องว่างของกฎหมาย แสวงหาผลประโยชน์ที่มิควรได้โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรงนั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากรายงานการสอบสวนทางวินัยแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวนทางวินัยมาตั้งแต่ต้นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้พิมพ์ข้อมูลของนายชั้น สีสัย และนายกิตติศักดิ์ สีสัย รวมทั้งของตนเอง และไม่ได้เป็นผู้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผลให้กับนายชั้น สีสัย นายกิตติศักดิ์ สีสัย และตนเอง ประกอบกับนายกนกพล ปฎิมาวดี ซึ่งได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีนี้ด้วยยอมรับในคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา โดยสรุปว่า การยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ในคดีนี้แบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่ง ยื่นที่สรรพากรพื้นที่ สาขาบางกอกใหญ่ เมื่อวันที่ ๑๐ ถึงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๔ ราย โดยนายจรรูวัตร ชิววัฒนรัตน์ เป็นผู้นำไปยื่น ประกอบด้วยนางสาวขวัญสุตา ศิริเพชร นางสาวณัฐยารัตน์ พัฒนแก้ว นางบังอร มณฑา และนางสาวชฎาพร สีสัย (ผู้ฟ้องคดี) ซึ่งนายกนกพล ปฎิมาวดี เป็นผู้นำไปรับรองภาษีหัก ณ ที่จ่ายไปให้นายจรรูวัตรดำเนินการ ส่วนที่สอง ยื่นที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ จำนวน ๙ ราย ประกอบด้วย นางสาวทิพย์ ธชณรงค์ นายชั้น สีสัย นายกิตติศักดิ์ สีสัย นายประหัต อยู่คง นางสาวจิราพร จันทร นางสาวพัชรี ม่วงทอง นางสาวอุมาพร นกเพชร นางสาวสิโรรัตน์ แก้วช่วย และนางสาวกอบพร จารุมณีโรจน์ ซึ่งนายกนกพล ปฎิมาวดี เป็นผู้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ทั้ง ๙ ราย ดังกล่าวด้วยตนเองตามที่นายจรรูวัตรร้องขอ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีอันเป็นเครื่องที่ใช้ร่วมกันในการปฏิบัติงานในการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ซึ่งคำชี้แจงของนายกนกพล ปฎิมาวดี ดังกล่าวนี้นี้ มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ เนื่องจากนายกนกพล ปฎิมาวดี ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีนี้ด้วยเช่นกัน หากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิมพ์ข้อมูลของนายชั้น สีสัย และนายกิตติศักดิ์ สีสัย รวมทั้งของตนเอง และเป็นผู้อยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผลให้กับนายชั้น นายกิตติศักดิ์ และตนเองตามที่ถูกกล่าวหา นายกนกพล ปฎิมาวดี คงไม่ให้การเช่นนี้ ย่อมต้องให้การปฏิเสธหรือขัดท้อผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ตนเองพ้นจากข้อกล่าวหาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการสอบสวนที่ระบุว่า แบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของนางสาวขวัญสุตา นางสาวณัฐยารัตน์ นางสาวบังอร และผู้ฟ้องคดียื่นจากเครื่องคอมพิวเตอร์ หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ และแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของนางสาวทิพย์ยื่นจากเครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๘ นอกจากนี้ หากผู้ฟ้องคดี ได้พิมพ์ข้อมูลและยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของตนเองแล้วเหตุใดผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นนักตรวจสอบภาษี ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ทางอินเทอร์เน็ต และมีหน้าที่ในการตรวจสอบภาษีผู้อื่น จึงพิมพ์ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองว่ามีรายได้จากเงินปันผลที่ได้รับจากบริษัท สุขทิสฯ จำกัด เพียงอย่างเดียว ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นข้าราชการซึ่งต้องมีรายได้ประเภทเงินเดือนอยู่ด้วยทุกปีภาษี โดยไม่เกรงกลัวที่จะถูกตรวจสอบย้อนหลังและมีความผิดตามกฎหมาย ข้อกล่าวหาของคณะกรรมการสอบสวน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเกิดขึ้นจากการสันนิษฐานที่ไม่สมเหตุผล และนำพยานหลักฐานที่ขัดต่อข้อเท็จจริงมารับฟังสนับสนุนข้อกล่าวหา โดยมุ่งหมายที่จะให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยตามข้อกล่าวหา มิได้เป็นไปเพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวนตามข้อ ๑๑ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ซึ่งกำหนดว่า คณะกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดในกฎ ก.พ. นี้

/เพื่อแสวงหา...

เพื่อแสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหาและดูแลให้บังเกิดความยุติธรรมตลอดกระบวนการสอบสวน ในการนี้ให้คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนั้น กรณีจึงยังรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้พิมพ์ข้อมูลของนายชั้น สีสัย และนายกิตติศักดิ์ สีสัย รวมทั้งของตนเอง และเป็นผู้ยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของปีภาษี ๒๕๔๖ เพื่อขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผลให้กับนายชั้น สีสัย นายกิตติศักดิ์ สีสัย และของผู้ฟ้องคดีด้วยตนเองแต่อย่างใด

กรณีที่ผู้ฟ้องคดียกข้ออ้างในคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาบางกอกใหญ่ คำให้การของนางบังอรเป็นความเท็จนั้น เห็นว่า ตามรายงานการสอบสวนทางวินัย นางสาวทิพย์ ธชฌรงค์ และนางบังอร มณฑา ซึ่งเป็นผู้มีชื่อขอคืนภาษีจากเครดิตเงินปันผลของบริษัท สุขศึกษา จำกัด และเป็นเพื่อนร่วมงานของผู้ฟ้องคดี ให้การเป็นพยานในชั้นสอบสวนทางวินัยว่า ได้พบเห็นขณะผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด.๙๐) ปีภาษี ๒๕๔๖ ของผู้ฟ้องคดี นางสาวทิพย์และนางบังอร จึงฝากให้ผู้ฟ้องคดียื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ แทนนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของผู้ฟ้องคดี ถูกยื่นผ่านอินเทอร์เน็ตจากเครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ ซึ่งเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาบางกอกใหญ่ แต่ผู้ฟ้องคดี นางสาวทิพย์ และนางบังอรปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ ซึ่งอยู่คนละห้องที่กับสำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาบางกอกใหญ่ คำให้การของนางสาวทิพย์และนางบังอรที่อ้างว่า เห็นผู้ฟ้องคดีกำลังยื่นแบบ ภ.ง.ด.๙๐ ของตนเองอยู่ จึงมีพิรุณและขัดต่อข้อเท็จจริงอย่างชัดเจน อันไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่อ้างในคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลข IP Address ๒๐๓.๑๔๔.๒๐๗.๑๕ เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของสำนักงานสรรพากรพื้นที่ สาขาบางกอกใหญ่ และคำให้การของนางบังอรเป็นความเท็จ ฟังขึ้น

ดังนั้น การใช้ดุลพินิจซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามที่กฎหมายมอบให้ฝ่ายปกครองสามารถเลือกตัดสินใจว่าสมควรที่จะใช้อำนาจกระทำการหรือไม่กระทำการ หรือเลือกตัดสินใจใช้มาตรการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้เหมาะสมและเป็นธรรมกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณี การใช้ดุลพินิจจะต้องเป็นไปโดยมีเหตุผลภายใต้หลักเกณฑ์ที่สำคัญ ๓ ประการ คือ (๑) หลักความสมเหตุผลที่จะทำให้การใช้อำนาจนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ให้อำนาจ (๒) หลักความจำเป็นโดยการเลือกมาตรการที่ก่อให้เกิดความรุนแรงน้อยที่สุดหรือกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ตกอยู่ในอำนาจน้อยที่สุด และ (๓) การใช้อำนาจนั้นต้องเกิดประโยชน์ต่อสาธารณะมากกว่าเมื่อเทียบกับความเสียหายของเอกชน ซึ่งในกรณีดังกล่าวหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/เห็นว่า...

เห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนักตรวจสอบภาษี ๔ สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร ๗ ของผู้ฟ้องคดียังมีความบกพร่อง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย เมื่อนายกนกพล ปฎิมาวดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นขอให้หาซื้อบุคคลมาเพื่อใช้ชื่อเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัท ผู้ฟ้องคดีจึงดำเนินการให้โดยเชื่อว่าสามารถกระทำได้โดยไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดี ได้รับผลประโยชน์โดยมิชอบหรือเจตนาแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นโดยมิชอบ แต่กระทำไป เนื่องจากยังขาดประสบการณ์และความรู้ แต่การนำชื่อบุคคลไปมอบให้นายกนกพล ปฎิมาวดี เพื่อใช้ชื่อเป็นผู้ถือหุ้น ทั้งๆ ที่ทราบว่าไม่เป็นความจริง ถือเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงของตนและ ตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนไว้มิให้เสื่อมเสีย กรณีจึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนไว้มิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดฐานกระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่ง หน้าที่ราชการมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นความผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษผู้ฟ้องคดีเกินส่วนความผิด ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรงหรือ กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพของผู้ฟ้องคดีมากเกินส่วน จึงเป็นการ ใช้ดุลพินิจที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีและไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีผลให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในประการสุดท้ายว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๕ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยเหตุผลเดียวกันจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

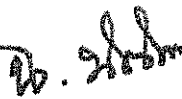
พิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัย ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเรื่องดำที่ ๕๖๑๐๐๕๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๔๒๑๕๕ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิได้วินิจฉัย อุทธรณ์ดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า

/เมื่อศาล...

เมื่อศาลพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวแล้ว ย่อมส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องดำเนินการเพิกถอนคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ๗๐๗/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และต้องดำเนินการคืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้รับ ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องให้แก่ผู้ฟ้องคดี เสมือนว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกไล่ออกจากราชการ ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งที่จะดำเนินการสอบสวนหรือพิจารณา มีคำสั่งความผิดวินัยใหม่ตามฐานความผิดที่ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมายต่อไป

นายฉัตรชัย นิติกัดดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

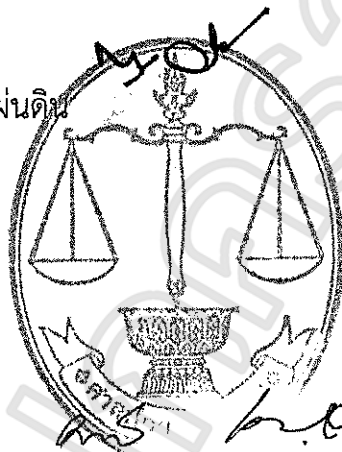

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด

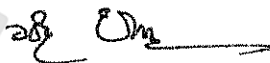
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายจักริน วงศ์กุลฤดี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภีรรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ชอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายตรีภพ กীরดีตุลาการกุล

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๓๗/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่
๗๖.๑๓/๒๕๖๒ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายจักริน วงศ์กุลฤดี ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก
นายจักริน วงศ์กุลฤดี พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด